

Molag Bal

A Cselszövés Istene

A következő szemelvényt egy híres kalandozó naplójából állítottuk össze, aki a harmadkor végének zűrzavaros időszakában élt. Vélhetően tevékenyen részt vett a Septim ház kiirtásában, s köze volt azokhoz az eseményekhez, amelyek Mehrunes Dagon megidézéséhez, s ezt követően kiűzéséhez vezettek. Ránk mégis csak a daedra hitről írott feljegyzései maradtak, amik jól tükrözik annak a kornak szálnalmas voltát, ahol egy ilyen ember is neves hős lehetett. A bejegyzéseket a jobb érthetőség kedvéért nem időrendben, hanem ABC renben közöljük.

(katt a nagyobb felbontásért a képre)

A megrontó szentélyéhez a Breakneck barlangtól jutottam. Igyekeztem nem belegondolni, hogy miért éppen egy redguard a főpapja, inkább kifaggattam, hogy mivel is nyerhetném el a daedra kegyét. Ő feladta a leckét: egy oroszlán irhát kell feláldoznom, hogy beszélhesek a herceggel.

Nem szeretném ecsetelni, hogy mennyit szenvedtem ezért az áldozatért, mivel az anvili Harcosok Céhének első küldetéséből származó oroszlánbőröket rég eladtam magam sem tudom kinek, kénytelen voltam egészen a Jerall hegységig elmenni és ott napokat kóborolni, hogy a sok medve és farkas közt találkozzam egy oroszlánnal is.

Kicsit megroppant lelkesedéssel tértem vissza a szentélyhez, hogy átvegyem feladatam: Melus Petiliusról beszélt és az ő fogadalmáról - azaz, hogy sosem fog fegyvert fogni senkire. Ezért vigyek magammal egy átkozott buzogányt, s érjem el, hogy Melus megöljön vele, s ő, a hatalmas Molag Bal, kijátszva a halált fel fog támasztani. Brindle Home-ba irányított, ahol utánaérdeklődtem a redguardnak. A helyi híresség, a falu védője ő volt, állítólag egyedül elűzött goblinhordákat, pusztá kézzel kiállt minotaurok ellen (nem szerettem volna a lelkes helyiek lelkesedését lelohasztani azzal, hogy megnézhetné magát az a kalandozó, aki legalább ennyire, de inkább többre nem képes), s ez egészen addig így zajlott, míg egy kevésbé szép napon a felesége lázban meghalt, mialatt ő távol volt. Természetesen magát hibáztatta, s ekkor tette ama nevezetes fogadalmát, hogy eztán nem emel

kezet senkire. A kedves úriember még azt is megmutatta, merre találok a házat, s felvilágosított hogy ideje nagy részét a felesége sírjánál tölti. Meg is látogattam Melust, s valóban - hiába sértegettem, hiába ütöttem meg, nem tántorítottam el fogadalmától. Hohó, gondoltam, ez nehéz falat lesz, ezért vittem egy kis szentimentális felhangot az egészbe.

Megvártam, amíg meglátogatja felesége sírját, a keze ügyébe helyeztem a buzogányt, s megütöttem. Számításom bevált, dühösen sziszegte, hogy épp a felesége előtt kellett megsértenem becsületét, s most már magamra vessek - ezzel felmarkolta a buzogányt, és szerinte mázsás ütésekkel osztogatva támadt nekem. Vajon milyen goblinokat és minotaurokat ölhetett? Merthogy egy-egy ütése legfeljebb egy molylepkének válhatott becsületére. Levettem a páncélomat, de még így is hosszú és unalmas móka volt. Aztán körül ölelt a sötétség... Utolsó gondolatom az volt, hogy mennyire vicces fickó lehet Molag Bal, mert kevés nagyobb poént tudok elképzelni annál, hogy két embert vág át: egyet, aki öl, és egyet, akit ölnek.

De megtartotta szavát, s kissé szédelegve álltam szentélye előtt. Gratulált a jól végzett munkához, s fáradozásaimért cserébe nekem adta buzogányát (damage strength, magicka 5 pts on strike). Vicces kedvem lévén meglátogattam még Melust, aki nagy szemeket meresztve nevezett rémálmának. Kinevettem, s eszembe jutott, hogy eztán minden alkalommal, amikor rossz kedvem van, meglátogathatom egyetlen gyilkosom, akinek nem sikerült megölnie.